

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 5 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS. NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

BARCELONA, 24 D'ABRIL DE 1915

NÚM. 8

EL VIATGE DEN DATO

Diumenge i dilluns estigué a Barcelona el president del Concili de ministres, don Eduard Dato. El president pot estar ben satisfet de l'acollida que li ha dispensat nostra ciutat. Ha pogut veure pels seus propis ulls com les llançes d'ahir eren avui canyes que's doblegaven mansament al pas de l'oreig presidencial.

La ciutat de les revoltes, la ciutat de les inquietuts, ciutat dels úrcs i dels orgulls, s'ha convertit, no sabem per obra de quina gracia, en ciutat amable i coqueta que respòn amb una carinyosa acollida al primer que la trepitja sense preguntar-li d'on ve, i que somriu, deixant-se estimar, a tots els que la festegen.

Però, fins a quin punt pot constituir un èxit per al partit que governa i pel sistema de govern que aquests homes representen, el viatge del senyor Dato? Es que'l poble, el veritable poble barceloní, el que treballa i sofreix, feu acatament al senyor Dato? Per a nosaltres, no. El poble barceloní, en les jornades presidencials, es limità a mirar i callar, ni tant solament encuriòsit per lo que passava.

El nostre poble sofreix massa tràngols perquè pugui entregar-se a manifestacions d'alegría que no sent. Callà, respectuós o indiferent, al pas de la presidencial comitiva, però no hi era, no, sota'ls balcons del govern civil, aplaudint al senyor Dato. Fòra d'alguns obrers digníssims per als quals bé pot dir-se que's feia la festa, lo demás no eren ni obrers ni poble, perquè no són ni una cosa ni una altra tanta patuleia reclutada en els tuguris dels barris baixos de la ciutat...

Ja ha passat el senyor Dato. Les seves mans, auares, no s'han obert per a satisfer cap demanda de l'opinió pública catalana. Comissions de tots colors i de les més oposades representacions i tendències el visitaren fent-li sapiguer les ansies, els anhels, les preocupacions de Barcelona i Catalunya. Afablement acullí a tots, per a tots tingué paraules d'esperança i d'atenció.

Altra vegada torna haver-hi molta terra de per mig entre'l senyor Dato i nosaltres. Des de Madrid, en un ambient tant diferent del

nostre, sabrà recordar-se el president del Concili de les demandes que aquí li formulàrem i de les esperances i promeses amb que'ns contestà?

Per molt temps seguiràn closes les reixes de les presons pels que caigueren en les lluites socials i polítiques? Per molt temps les ansies de treball i riquesa econòmica, cristallitzades en la demanda d'una zona neutral, no podràn ser realitzades?

Tingui en compte el senyor Dato que ha visitat un poble conscient del seus drets i els seus devers, que no per haver posat en un moment sordina als seus entusiasmes deixa de sentir amb tota l'efusió de l'ànima els ideals que són motiu de sa existencia. I a pobles aixís se'ls pot fer passar amb paraules vanes un, dos, tres anys, tants anys com se vulgui, però quan el desengany s'apodera del seu esperit, tornen altra vegada a ses velles quimeres, amb més impetuositat que mai, posant en la lluita totes les passions arborades.

I aleshores, entre governants i governats és mol difícil, per no dir impossible, una inteligencia; i aleshores és quan s'enfondeixen els abims que separen els uns dels altres; i aleshores és quan arriben els moments tràgics per a l'història de la patria.

Vegi el senyor Dato que'l moment present és propici a tota dolcesa en l'acció, i que obrint la mà, pot produir una gran alegría per al dia d'avui i una pau ferma i segura per a l'esdevenir.

Si aixís és, podem alegrar-nos del viatge del senyor president.

Bajo el principio unitario, ni el poder central ha acomodado ni las provincias han podido acomodar los fueros al progreso de la ciencia; se han estancado, por decirlo así, las legislaciones particulares, y sólo la general participa del movimiento jurídico de Europa. ¿Ha ganado por esto el derecho de Castilla? A pesar de su libertad y de sus inagotables adelantos, continúa siendo un caos.

FRANCISCO PI MARGALL

El ròceg de la visita den Romanones

Amb vintiquatre hores que en Romanones ha estat a Barcelona n'hi ha hagut prou perquè els que'ns hi hem quedat hàgim perdut el món de vista. Això no ha estat un viatge: ha estat un tom de cavallets a tota velocitat. Re-deu, quin enrenou!

I total per què? Senzillament, pel plet de sempre: perquè uns quants senyors que no estàn mai quiets on se troben, l'han donada en dir o fer dir que deixen la casaca que fins ara han portat, per a vestir-se amb la casaca romanonista.

Del qui més s'ha dit ha estat den Manuel Rius i Rius, el simpàtic ex-regidor nacionalista. Però ara resulta que en Rius ho nega, afirmant a l'ensem que mentres la U. F. N. R. existeixi ell no abandonarà els amics que té en aquell partit.

En què quedem?

També es diu que en Nualart i en Ripoll aniràn a engruixir les hots den Romanones. Del primer no ho estranyem. Inadaptat ja en el moviment que la Lliga representa, on per son temperament i fins per ses idees pot trobar-se bé és en un partit dinàstic lliberal. Però den Ripoll no ho creiem. En Ripoll és home que no sent aficions per a la lluita. Si en sentís no hauria tolerat que les males ànimes de la Lliga el tractessin com l'han tractat, a vaqueta. Ho ha tolerat, preferint tancar-se a casa, a presentar batalla. D'aquí que creiem que'l camí que seguirà serà el d'una retirada definitiva.

I queda en Junoy, el meliflu Junoy, el senyor de les bones paraules i de les reverències, però del verí i de la causticitat.

Referint-se al senador per Lleida, abans amic den Lerroux, avui amic den Cambó i demà, per lo que's veu, amic den Romanones, diu *Las Noticias*:

«La noche que el conde de Romanones estuvo en el Círculo del Liceo habló largamente con el senador don Emilio Junoy.

»Por palabras sueltas, llegadas a oídos de algunos socios, se pudo colegir que trataban de política local y de las cuestiones económicas que hoy agitan a Cataluña, y esta conversación ha dado pie para suponer, si no probable, posible una aproximación del señor Junoy al partido liberal.»

Com s'entén una aproximació? Amb això en Junoy no s'accontentarà, puix és home que quan fa les coses les fa del tot. S'entrega de cor, don Emili.